

408. Az átmeneti lelki egyesülés és a lelki házasság közötti különbség a Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz tanításában
A belső várkastély, 7. lakás 2. fe

Imádkozzuk a 117. számú éneket:

*Istenség mélysege, lelkek édessége elrejtve itt vagyon.
Drága lelki izzel, mennyei szent mézzel bővelkedik ez nagyon.
Minden teremtett lélek földön és a föld felett buzgó szívvel imádjon!*

A belső várkastély 7. lakásában A Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz az átalakító egyesülésről beszél. Ez az imaélet csúcs-szakasza.

I. A lelki házasság és a lelki egyesülés közötti különbség

„Amikor Isten először adja meg a léleknek a lelki házasság kegyelmét, akkor képzeleti látomásban mutatja meg neki az Ő legszentebb emberségét, emberi mivoltát, hogy megismertesse és megérthesse annak a kincsnek végtelen nagyságát, amely ezentúl az övé lesz. Másoknak valószínűleg másképpen mutatja meg magát. Az illető személynek, akiről beszélek – itt Szent Teréz nyilván saját magáról szól – egy alkalommal szentáldozása után megjelent az Úr nagy fényességben, szépségben és fenségben; úgy, amint volt feltámadása után. Azt mondta neki: **Tekintse mostantól fogva az Ő érdekeit saját érdekeinek; viszont az ő dolgaira majd Ő Szent Felségének lesz gondja!** Még más szavakat is intézett hozzá, amelyeket azonban könnyebb átérezni, mint elgondolni, elmondani. Azt fogjátok gondolni, kedves nővéreim talán, hogy ebben nincs semmi újdonság, mert hiszen más alkalommal is megjelent már az Úr ennek a léleknek ilyen alakban. Szó sincs róla. Ez a látomás annyira különbözött az előbbiektől, hogy az a lélek egészen megrémült, és szinte magán kívül volt tőle. Először is **ennek a látomásnak rendkívül erős volt a hatása.** Azután ott voltak a szavak. Végül pedig számba veendő az a körülmény, hogy lelke mélyén, ahol most megjelent neki az Úr, ennek a léleknek még nem volt látomása. Értsétek meg ugyanis, hogy **óriási a különbség** az eddig elmondott látomások, és azok között, amelyek a 7. lelki lakásban történnek. S ugyanakkora a különbség **a lelki eljegyzés és a lelki házasság között.** Úgy van a dolog, mint **a két jegyes között, akik még elválhatnak egymástól, illetve azok között, akik már felbonthatatlan frigyre léptek a házasságban.** Ne felejtjük el, hogy itt testi vonatkozásokra gondolni sem szabad. Az Istennel való lelki házasság annyira lelki természetű, mintha az ember tiszta szellem volna, és már nem volna semmi köze a testhez.

A lelki házasságban tehát még kevesebb szerepe van a testnek, mert az az egész egyesülés Istennel a lélek mélyén történik. Ott, ahol maga Isten lakik, és ahová Isten bemegy anélkül, hogy kapura volna szüksége. Úgy értem ezt, hogy még az eddig leírt lelki dolgokban még az Úrnak emberi alakjában való megjelenésénél is az érzékek és a lelki tehetségek a közvetítők, vagyis a kapu szerepét játsszák, addig az, ami a lelki házasságban történik, az egészen más. **Az Úr a lélek mélyén jelenik meg.** Nem képzeleti látomás, hanem csupán **értelmi látomás útján. Ez sokkal magasabb rendű, mint azok a látomások, amelyekről előbb beszéltem.** Ugyanez a dolog, mint midőn az apostoloknak jelent meg a feltámadt Jézus a zárt ajtók mögött, és mondta nekik: *Béke legyen veletek!* (Jn 20, 21). Rendkívül **nagy titok, és magasztos kegyelem az, amit Isten egy pillanat alatt közöl ilyenkor a lélekkel.** Úgy **elárasztja boldogsággal,** hogy nem is tudom, mihez hasonlítsam a dolgot. Az Úr **meg akarja**

neki mutatni egy pillanatra a mennyei dicsőséget, és teszi ezt valami sokkal magasztosabb módon, mint amilyen volna bármely más látomás vagy szellemi öröm. Nem lehet erről többet mondani, mint azt, hogy **a lélek**, illetve annak szellemi része **eggyé lesz Istennel. Isten – Aki maga is Szellem – ily módon akarja megmutatni irántunk való szeretetét.** Egyesekkel így akarja megértetni, hogy mire képes **Ő szeretetből irántunk. Azt akarja, hogy dicsőítsük** ezért az **Ő** nagyságát. Ugyanis oly szoros frigyre lép az **Ő** teremtményével, hogy **amint e földön az ember nem válhat el házastársától, úgy **Ő** sem akar többé attól a lélektől elválni.**

A lelki eljegyzésben másképpen volt a dolog. Ott az elválás nagyon is gyakori. Azt a kapcsolatot is az egyesülés kegyelmének mondjuk, mert két dolog egyesítve lehet ugyan, de azért még mindig széjjelválasztható, úgyhogy mindegyik külön-külön maradhat önmagában. S valóban látjuk, hogy az Úrnak ezen kegyelmei hamarosan elmúlnak. A lélek már nincs többé az **Ő** Fölsége társaságában, már tudniillik úgy érzi, hogy nincs Vele. **A lelki házasságban** viszont nem így van, hanem **a lélek** abban a lelki központban mindig **együtt marad Istennel.**

Az előbb emlegetett egyszerű egyesülést a lelki eljegyzés szakaszában úgy tekinthetjük, mint például két gyertyát, amelyeket oly módon illesztenek össze, hogy csak egy lángot adjanak, úgyhogy a kettőnek a lángja egy legyen. Ebben az esetben, ha valaki akarja, újra el lehet választani az egyik gyertyát a másiktól, és megint két gyertya lesz belőle.

Itt ellenben az átalakító egyesülés imakegyelmében úgy áll a dolog, mintha egy patakba vagy kútba esőcsepp esnék az égből. A kétféle víz úgy összekeveredik, hogy lehetetlen elválasztani őket vagy megkülönböztetni, melyik a patak vize, és melyik hullott az égből.

Vagy pedig mint amikor egy terembe két ablakon jön be a világosság. Két helyről jön, de azért egy világosság marad.

Szent Pál valószínűleg erről beszél, amikor ezt mondja: *Aki Istenhez közeledik, és Hozzá ragaszkodik, az egy lélek lesz Vele* (vö. 1 Kor 6, 17). Úgy gondolom, ezt a felséges lelki házasságot értette, amely feltételezi, hogy **Ő Szent Fölsége az egyesülés kegyelme révén már közeledett a lélekhez.** De Szent Pál azt is mondja: *Nekem az élet Krisztus, és a halál nyereség* (Fil 1, 21). Azt hiszem, itt ugyanezt mondhatja el **a lélek is, mintegy meghal, mégpedig örömmel hal meg, hogy ezentúl Krisztus legyen az ő Élete.** Az idő multával ez még jobban kiolvasható azon hatásokból, amelyeket ez a kegyelem létrehoz. Valami titkos vágyakozás világosan mutatja, hogy **Isten adja az életet ennek a léleknek.** Ez a vágyakozás olykor annyira eleven, hogy semmi kétség sem marad fenn eziránt. A lélek nem képes ugyan óhajait megmagyarázni, de azért nagyon mélyen érzi őket. Ezek az óhajok olykor annyira hevesek, hogy önkénytelenül szavakban nyilvánulnak meg, és ezeknek kitörését nem is lehet elfojtani. Ilyenek például, amikor azt mondja: „Óh, élete életemnek!” Vagy így fogalmaz: „Ó, támasza létemnek!” Vagy más hasonló ilyesféle. **Úristen ugyanis állandóan a keblén tartja a lelket.** Úgy látszik, mintha belőle tej patakanék, amely táplálja a belső várkastély összes lakóját. **Azt akarja ugyanis az Úr, hogy ezeknek is jusson valami a lélek túláradó boldogságából.** Azt óhajítja, hogy **abból a hatalmas kegyelmi folyamból – amelynek vizében elveszett az a kis vízcsepp – olykor kicsapjon egy-egy hullám, és felüdítse azokat, akik az anyagi rendben, tehát a fizikai rendben kötelesek szolgálni a két jegyesnek, Istennek és a választott léleknek.** Itt arról van szó tehát, hogy a lelket az anyagi rendben a test, illetve annak szervei és tagjai szolgálják. S amint megérezné az ember, ha váratlanul, hirtelenül leöntenék vízzel, éppúgy bizonyossággal érzi a lélek, hogy azokat a lelki folyamatokat, amelyeket Isten idéz elő benne. Mert amint nem folyhat a víz, ha nincs valahol forrása, épp úgy **világos az is, hogy van odabenn a lélekben Valaki, Aki kilövi azokat a sebző nyilakat. Aki életet ad ennek az életnek.**

És hogy van odabenn egy nap, amely a lélek mélyéből árasztja ragyogó fényességét a lelki tehetségekre. A lélek maga nem mozdul ki ebből a belső lelki központjából, és nem veszíti

el a nyugalját. Az, Aki megadta *ezt a békességet az utolsó vacsora termében összegyűlt apostoloknak* (vö. Jn 20, 19), képes neki is megadni ezt a képességet. **A Megváltónak ez az üdvözlője, amellyel békességet kíván**, sokkal többet foglal magába, mint amennyit a szavak jelentenek. **Az Úr szavai, tudniillik létrehozzák bennünk azt, amit jelentenek.** Ezekre a lelkekre, a választott lelkekre hasonlóképpen kell hatniuk a szavaknak, és mivel már megvolt bennük a kellő előkészület, **bizonyára megtisztították őket az anyagiságtól.** Úgyhogy **nem marad meg bennük más, mint a tiszta szellem.** Ilyen lelki frigy útján egyesülhettek az örök Istennel.

Kétségtelenül igaz, hogy **mihelyt a mi lelkünk teljesen megszabadul mindattól, ami teremtmény, és így Isten iránti szeretetből üres lesz, az Úr azonnal önmaga tölti be azt!** Ezért mondta a mi Urunk, midőn apostolaiért imádkozott: *Legyenek egyesülve Ővele, és a Mennyei Atyával úgy, mint ahogyan Ő az Atyában van, és az Atya Őbenne* (Jn 17, 21). Vajon elképzelhető-e ennél nagyobb szeretet? Ezek a szavak mindnyájunkra vonatkoznak, mert hiszen Ő Felsége hozzátette: *Nemcsak az ő számukra kérem ezt, hanem mindazok számára, akik bennem hinni fognak* (Jn 17, 20). Ugyancsak Ő mondta: *Én Őbennük vagyok* (Jn 17, 23).

Az Úr tehát bevezette a lelket az Ő saját lakásába, ott a lélek közepén. Ebben az imaállapotban **a lélek teljesen mozdulatlan. Itt már nincsenek többé azok a mozdulatok, amelyek hullámvészben tartják a lelki tehetségeket és a képzeletet,** vagy legalább is nem érvényesülnek olyan fokban, **hogy árthatnának a léleknek, és megzavarhatnák a nyugalját.** Szavaim azt a benyomást kelthetnék, hogyha Isten a léleknek egyszer már megadta ezt a kegyelmet, akkor az teljes biztonságban lehet örök üdvössége felől, és nem bukhat el többé. Pedig én ezt távolról sem mondom. Valahányszor tehát ehhez hasonló kitévelt alkalmazok, azt úgy kell érteni, hogy **a lélek addig van biztonságban, amíg Isten a kezében tartja, és a lélek nem bántja meg Őt bűnnel.** Azt az egyet ugyanis biztosan tudom, hogyha évek óta volna is már ebben az állapotban, ő maga nem érzi magát biztonságban. Sőt jobban **remeg attól,** mint valaha, hogy **akár valami csekély bűnnel is meg találja bántani Istenét. Abbéli vágya is folyton növekszik, hogy minél hívebben szolgálja Istent.** Annál jobban fáj neki, és **restelli,** hogy bár oly sokra volna kötelezve, mégis **oly keveset képes Érte tenni.** Nem csekély kereszt ez reá nézve, sőt nagyon is nagy penitencia. **Minél nagyobb önmegtagadásra nyílik alkalma, annál élénkebb az öröme, és az igazi penitencia órá nézve is, ha Isten elveszi egészségét, és erejét, úgyhogy nem képes többé önsanyargatást végezni.**

Említettem már az előbb is, hogy mennyire fáj az ilyesmi a léleknek. Itt azonban még sokkal inkább szenved alatta. Mindezt – mondjuk így: – az a talaj okozza, amelybe jelenleg gyökerezik. Mert a fa is, ha a patak mellett áll, frissebb és több gyümölcsöt terem. Nem csoda tehát, hogy **a lélek, amikor szelleme az említett mennyei vízbe merül, ilyen vágyak alatt roskadozik.**

Visszatérve tárgyunkhoz, nem szabad azt gondolni, hogy a lelki tehetségek, az érzékek, valamint a szenvedélyek mindig ilyen békességben vannak. A lélek igen, de a többi lelki lakásban, ahol ezek a lelki tehetségek, az érzelmek és a szenvedélyek laknak, **bőven akad még vihar, küzdelem, szenvedés és fáradtság. Ezek már nem zavarják meg a lélek békéjét,** legalább is rendesen nem. A léleknek ez a közepe – vagy mondjuk így: szellemi része – olyasvalami, amit nagyon nehéz megmagyarázni. Sőt, még csak úgy elhinni is. Tehát **ellenmondásnak látszik, hogy egyrészt a léleknek van gondja és szenvedése, másrészt pedig azt állítom, hogy teljes békességet élvez.**

Ehhez 1-2 hasonlatot hadd mondjak: **Például** a király a palotájában van, birodalmában pedig háború dúl, és sok benne a nehézség. Ő ellenben híven és békében kitart a helyén. Hasonlóképpen van a dolog itt is. **A többi lelki lakásban sok a zavar, a vadállatok, vagyis a szenvedélyek dühösen marakodnak.** A zaj behallatszik ugyan hozzá, de senki sem hatol be a

lakásába, és senki sem kényszeríti őt annak elhagyására. **Amit hall ezekből a külső háborgásokból, az ugyan némi fájdalmat okoz neki, de nem annyira, hogy megzavarná, és elvonná lelki békéjét.** Szenvédélyei ugyanis már le vannak győzve, és nem mernek közeledni hozzá, jól tudván azt, hogy akkor még jobban letörnő őket.

Vagy egy másik hasonlat: az embernek fájhat az egész teste, és annak ellenére a feje teljesen jól lehet. Tehát **azért, mert a test többi része sajog, nem szükséges, hogy a fej is beteg legyen.**

Ezek csak gyenge hasonlatok, de tény, hogy az igazat fejezik ki.”

(Szent Terézia: *A belső várkastély* 7. lakás 2. fejezet, 218-225. oldal).

II. Szent Teréz a 7. lakás 2. fejezetét magyarázza

Nagyon szellemi dolgokról finoman, alig észrevehetően megfogalmazható, megközelíthető tanításokról beszél.

A látomásoknak 3 fajtája van.

1. Érdemes újra magunk elé idézni, hogy mi is történik az **érezhető látomásban.** Egy **olyan ismeretet kap a lélek, amelyet az érzékszerveivel is fel tud fogni,** mert a szemével lát, a fülével hall.

2. A második a **képzeltbeli látomás, amely az ember képzeletében valósul meg.** Mások nem hallják a szavakat, csak az, aki a látomásban részesül. Belső világában a képzelet segítségével **érezkei az üzenetet, amelyet Isten a látomásban akar megmutatni neki.**

3. **Az értelmi látomás pedig az ember lelke mélyén valósul meg. Ezt természetfeletti, vagy lelki látomásnak is mondhatjuk.**

Amikor tehát Szent Teréz az egyszerű lelki egyesülés és az átalakító lelki egyesülés, tehát a lelki házasság közötti különbséget magyarázza, akkor azt mondja: „az előbbiben, tehát **a lelki jegyesség imaszakaszában Isten inkább képzeleti látomásban mutatja meg magát. Míg a lelki frigy imaszakaszában Isten a lelki látomásban jelenik meg az embernek.** Ezért mondta a különbség érzékeltetésére, hogy jó hasonlat a jegyesség, illetve a házasság. Mert az előző még felbontható, a házasság azonban már felbonthatatlan. **Isten titka, vagyis kegyelmi ajándéka, hogy a lélek-menyasszony mikor milyen fokozatú látomásban részesül.** Az olyan lelki látomás, amely a lelki frigy imaszakaszában teszi nyilvánvalóvá a lélek számára Istennek a jelenlétét, a léleknek a legmélyén történik. Az ember úgy saját maga is ritkán jut el lelkének legmélyebb központjába. Ha ellenőrizzük magunkat, akkor olyan **sokat vagyunk gondolatban, vágyakban magunkon kívül, másnál, az e-világ dolgainál,** annak szépségeinél, megengedett, vagy talán meg nem engedett kincseinél. **Az istenszerető lélek pedig Isten ajándékából, vagyis vonzásából maga is egyre mélyebbre hatol lelki várkastélya legbelsőbb terme felé. Ott ugyanis nemcsak magával,** emberi mivoltával, az egojával **találkozik, hanem Istennel is! Isten a megszentelő kegyelem által bennünk lakik!**

A szentségi rendben, **a szentségek közvetítésével kapja meg az ember Istennel ezt az önmagát ajándékozó szeretetét.** Először a **kereszttségben,** azután a **bérmálásban,** majd az **Oltáriszentségben,** vagy ha valaki elveszti az Istennel való kapcsolatát, akkor a **bűnbocsánat szentségében,** sőt a **betegnek szent kenetében is Isten az, Aki megerősíti az ember testét is, lelkét is.** Ugyanez az isteni szeretet **önajándékozása valósul meg, amikor Isten az Ő papjává**

foglalja le az embert, illetve amikor a házastársak egymásnak ajándékozzák önmagukat a szeretettel, akkor Isten is ott van ebben a kölcsönös házastársi szeretetben.

A lelki házasság imaszakaszában azonban nem a szentségi rendben, tehát egy szentség közvetítésével történik meg Istennek ez az önajándékozása, hanem **a kegyelmi rendben, amikor Isten ingyen, ajándék gyanánt ajándékozza magát az embernek.** Ahogyan a nagy értékeket az emberek a bankban a legbelső trezorban, a legbiztonságosabban őrzött szobában tárolják; úgy **az ember is a legbelső lakásában őrizheti a legnagyobb kincsét, Istent, mert Isten oda vonul be.** Neki nem kellene titkos kódok, amelyek segítségével a széfet ki lehet nyitni. Szent Teréz úgy mondja: **Isten kapu nélkül is bemegy oda, neki nincs szüksége kapura.** Vagyis itt nem az érzékszervek, látás, hallás, nem is a lelki tehetségek, az értelem és az akarat a segítőnk, hogy Isten a lelkünk legbelsőbb lakosztályába bevonuljon, hanem **Isten egészen lelki módon közli magát.**

Ahogyan az apostolok Húsvétvasárnapján este egyszer csak észrevették, hogy *Jézus ott van közöttük, megjelent nekik a zárt ajtók ellenére is*; ebben az imaszakaszban **a lélek is egyszer csak ráésszél erre a nagy Valóságra: Isten közli önmagát a lélekkel! Úgy árasztja magát bele, mint a nap fénye bevilágít a sötét szobába.** Mármint amikor egy boldog, egy jó hír boldoggá teszi azt, aki kapja a boldogító hírt. Ezért van az, hogy az a lelki látomás sokkal több az érzékelhető látomásnál, vagy pedig a képzeleterőben megjelenő látomásnál.

Mindenféle addig megtapasztalt szellemi örömnél is nagyobb boldogság az, amikor a lélek belülről tudja, megtapasztalja, hogy Isten őbenne lakik! Ez az az üzenet, amelyet Szent Pál apostolon keresztül is tanított nekünk Isten: *Aki Istennel egyesül, egy lélek lesz Vele!* (1 Kor 6, 17). Tehát **a lélek világában valósul meg a lelkeknek ez az egysége, vagyis a Lélekisten és az ember, az ember szellemi mivoltának az egyesülése. Isten itt akkora szeretet nyilvánít ki az Ő választott menyasszonyának, amelyből a lélek tudhatja: Isten már nem akar elválni az Ő választottjától.** Istennek ez a mérhetetlen szeretete arra indítja a lélek-menyasszonyt, hogy ő is örökre hűséges akarjon lenni!

Nagyon sok fiatal van bizonytalanságban: Kössenek-e a házasságot, vagy elegendő, hogy csak kapcsolatban vannak egymással? Akkor **amint fejlődik a szeretetük, egyszer csak megszületik bennük az igény, hogy elválaszthatatlanul, visszavonhatatlanul, felbonthatatlanul, mindhalálig együtt legyenek, egyek legyenek!** Ez a házasság értéke, mely értéket más kapcsolat nem tud biztosítani az embernek. Ez az **az átalakító egyesülés, amely az embert a lelki frigy imaállapotában mássá teszi, átalakítja.** Mondhatjuk így is: Isten magába alakítja az embert. Az, aki eddig csak ember volt, most **Istentől megragadott ember lesz.** Nemcsak az isteni természetben részesedik a megszentelő kegyelem által, hanem **az isteni szeretetben úgy részesül, hogy az az egész lényét átjárja, átprogramozza.** Az, akit megérintett Istennek az ilyen mérhetetlen nagyfokú szeretete, az már nem is akar másé lenni. Azt mondja: **Isten lett az ő élete!** Ezért mondhatja Istennek a vallomásában ezeket a szavakat: „Ó, életem!” Ezért mondja Szent Pál: *Élek, de már nem én, hanem Krisztus él énbennem!* (Gal 2, 20).

Szent Teréz az égből eredő esőcseppre utal, amely a földi patakocskába bele hullik, és elválaszthatatlanul eggyé lesznek. De fordítva is megközelíthetjük: **Isten végtelen nagy szeretet-óceánja beleajándékozza magát az emberi lélek vízcsepp mivoltába.** Isten mindig megmarad az embernél nagyobb, nálunk különbözőnek, és **az emberi lélek is megmarad az ő saját mivoltában, de mégis már nem magában létezik, hanem Istenben!** Már az emberi lélek sem egyedül, önmagában létezik, hanem Isten létezik őbenne. Ez a léleknek olyan szellemi világa, hogy nem lehet érezni. Az akkor érzékelhető látomás lett volna, nem elegendő az Istennel való szeretet frigy megvalósulásához. Ez Isten önajándékozó szeretete, amely átalakítja az embert. Nem is a képzeleti látomás segítségével valósul meg, mert az ember ott még mindig valami képzetet tapasztalhat. Tehát a képekhez van kötve az Istennel való egyesülés reménye. Ez

teljesen lelki megjelenés. Olyan látomás, amelyet az ember nem lát, nem érez, emberi fantázia ki nem gondolhatja, de Isten mégis a szellemi módon neki ajándékozza.

Isten szavai teremtő szavak. Ő nemcsak a láthatatlan angyal-világot teremtette meg, nemcsak a látható fizikai világot, a makrokozmoszt és a mikrokozmoszt, hanem az Ő teremtő szavával tud békességet teremteni az ember lelkében is! Isten az Ő teremtő szavával hozza létre azt az átalakulást a lélek-menyasszonyban, amelyről tudja, hogy mostantól kezdve már nem a magáé, hanem az Ő isteni Uráé. Azért kellett mindentől szabaddá lennie, ami bűn, vagy ami a szenvedélyek moccanása lett volna, és el akarta volna téríteni Istentől. Isten egy ilyen kitakarított és feldíszített lelki hajlékot találjon benne, ahova Ő szívesen eljön. Ez a lakás attól kezdve már nemcsak a lélek-menyasszony lakása lesz, hogy itt én lakom önmagamnak. **A lélek-menyasszonynak ez a legbelsőbb lakosztálya az ő isteni Uráé is lesz.** Elmondhatják: „**Ez a mi otthonunk már.**” Az én és az enyém fogalma átalakul a mi és a mienk valóságává. Mondhatjuk talán emberi dadogással így is: **már nem két különböző helyen vannak, hanem együtt, sőt egymásban!** A lélek-menyasszony egyre jobban tudja már, mit jelent Istennek ez a szava, amelyet neki már mondott, és újra meg újra fog mondani: „Választott Jegyesem, mintha te lennél itt, ebben a belső hajlékban, pedig *én vagyok veled, benned! Te pedig énbennem és énvelem* (vö. Jn 6, 56). Az ember nem bánja az ilyen cserét. Az olyan átalakulás, melynél nagyobb kincset nem lehet nyerni. Ez a legnagyobb szerencse. Ez már nem is földi ország, hanem mennyország!

Szüntelenül hallja isteni Ura vallomását:

Jegyesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

Szerelmes szívvel válaszoljunk:

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!